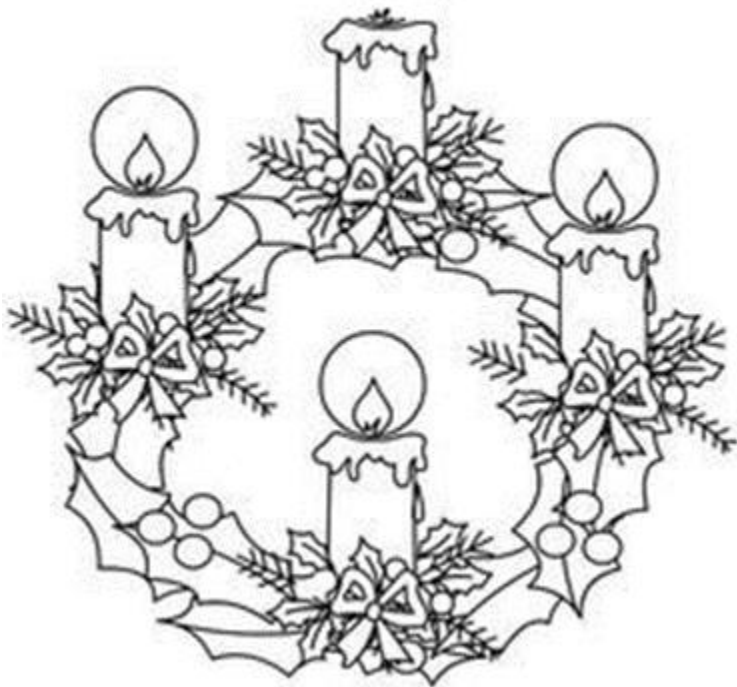

Advent harmadik hete:

December 17. örömvasárnap

Házasoknak:

Mennyei atyánk, hálát adunk neked az élet és a család ajándékáért.

Adj nekünk erőt, hogy az első magyar szent család – Szent István, Boldog Gizella és Szent Imre- példája nyomán szeretetben és örömben élhessünk!

Kérünk, segítsd a házaspárokat küldetésük teljesítésében, hogy az élő hitet tovább adhassák!

Nyisd meg a gyermekek szívét, hogy kibontakozzék bennük a keresztségben kapott hit csírája!

Engedd, hogy fiataljaink növekedjenek a hitben és Jézus ismeretében: a házasság előtt állók pedig tisztán megélt szerelemmel készüljenek arra!

Növeld a házastársak között a szeretetet, és a hűséget! Kérünk azokért, akik házasságukban nehézségekkel küzdenek. Fogadd hálaadásunkat a hűséges, életre nyitott és örömteli házasságért! Áld meg nemzetünk minden családját!

Adj belső békét az özvegyeknek és egyedülállóknak, a kudarcoktól szenvedőknek!

Adj bölcsességet és kitartást a családokért fáradozó világiaknak, püspököknek és papoknak! Világosítsd meg a közélet felelőseit, hogy felismerjék, mit kell tenniük a család és a haza javára!

Szabadítsd fel szívünket a szolgáló szeretetre, a szent család segítségével: József és Mária közbenjárására a Te Fiad a mi Urunk Jézus Krisztus által! Ámen

Felnőtteknek, fiataloknak:

Eljöttem Hozzád, Jézus, hogy érintésedet fogadjam,
mielőtt megkezdem (befejezem) a napot.
Pihentesd meg tekinteted tekintetemben,
segíts, hogy munkámat barátságod biztonságának tudatában
végezhessem!
Töltsd be gondolataimat, hogy kitartsak a lárma sivatagában is,
engedd, hogy áldott sugaraid beragyogják elmém rejtett zugait,
és adj nekem erőt azokért, akiknek szükségük van rám!

(Boldog Kalkuttai Teréz)

Gyerekeknek:

Ének

Adventi hírnök: friss fenyőág,
Lobog az első gyertyaláng!
Karácsonyt várva lázban a föld,
Isteni gyermeket köszönt.

Ujjong a szívünk, dalra gyúl,
Nincs már messze az Úr!

Adventi hírnök, friss fenyőág,
Lobog már két kis gyertyaláng!
Ha zörget Jézus, jól figyelj ám,
Betér a szívünk ajtaján!

Ujjong a szívünk, dalra gyúl,
Nincs már messze az Úr!

Adventi hírnök, friss fenyőág,
Lobog már három gyertyaláng!
Múlnak az évek, életünk száll,
De utunk végén Jézus vár!

Ujjong a szívünk, dalra gyúl,
Nincs már messze az Úr!

Ima

Szívemben napsugár, Jézus, Te vagy.

Szívemből egy sugárt másnak is adj!

Egedből add nekem, Szentlelkedet,

lehessek napsugár, fényes, meleg!

Mese:

A tengeri csillagok

Szörnyű vihar kerekedett a tenger felett. Jeges szél hasított végig a vízen, hatalmas hullámok keletkeztek, amelyek kalapácsütésszerű zajjal ütődtek neki a partnak. Úgy tűnt, mintha acéleke szántotta volna föl a tenger fenekét, összekaszabolva a tengerfenék kisebb lakóit, rákféléket, puhatestűeket, tíz méterre a tenger felszínétől.

Amikor a vihar, olyan gyorsan, mint ahogyan érkezett, elmúlt, a tenger nyugodtan visszahúzódott. A partot sár borította, amelyben ezernyi tengeri csillag vívta haláltusáját. Annyian voltak, hogy az egész tengerpart rózsaszínné változott.

Sok-sok ember futott a partra, hogy megnézzék az eseményt. Forgatócsoportok is érkeztek, hogy lefilmezzék a tengeri csillagokat, amelyek szinte haldokoltak.

Az emberek között ott volt egy kisfiú is, aki, miközben az apja kezét szorította, szomorúan nézte a kis tengeri csillagokat. Mindenki ott állt és nézett, és senki nem tett semmit. A kisfiú hirtelen elengedte az apja kezét, levette a zokniját és a cipőjét és a vízpartra futott. Lehajolt és felmarkolt három csillagot, majd rohanvást a vízbe dobta őket. Ezt többször is megismételte.

Egy cementállványon álló férfi odakiáltott a kisfiúnak:

- Mit csinálsz, te gyerek?

- Visszadobom a tengerbe a csillagokat. Ha nem tenném, elpusztulnának mind, itt a parton. – válaszolta a gyerek, anélkül, hogy abbahagyta volna az ide-oda futást.

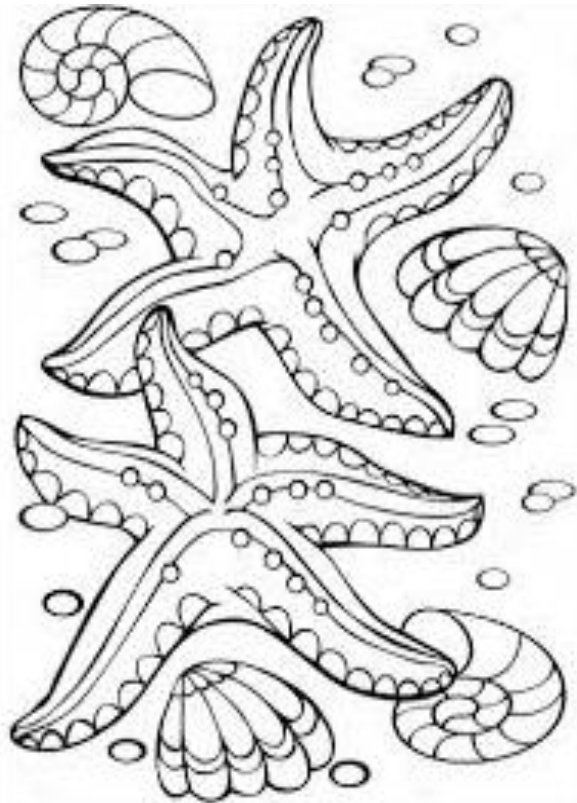
- De több ezer tengeri csillagot úgysem tudsz megmenteni. Túl sok ez neked! – kiáltotta a férfi. – És ez a part rettentő hosszú! Nem tudod megváltoztatni a dolgokat!

A gyerek elmosolyodott, lehajolt egy újabb csillagért, s ahogy elhajította, be a tengerbe, így válaszolt: - De ennek az egynek a sorsát itt, biztosan megváltoztattam!

A férfi elgondolkodott egy pillanatra, aztán lehajolt, levette a zokniját és a harisnyáját és lement a partra. Ő is elkezdte összeszedni és visszadobálni a csillagokat a tengerbe. Rögtön utána lejött két lány is, így már négyen dobálták a csillagokat a vízbe. Néhány perccel később már ötvenen voltak, aztán százan, kétszázan, ezren, akik mind a csillagokat dobálták vissza a vízbe.

Így mindegyik megmenekült.

Ahhoz, hogy megváltoztassuk a világot, elég, hogy valaki, akár a legkisebb is, vegye a bátorságot és elkezdje. (Bruno Ferrero gyűjteményéből)

December 18. hétfő

Házasoknak:

Urunk, Jézusunk, aki magad is családban születél és éltél, hozzád fordulunk a családokért.

Mutasd meg az igazi családi boldogságra vezető utat a fiataloknak,

akik arra készülnek, hogy a te tanításod, a te szándékod, a te akaratod szerint éljék le életüket egymással és veled!

Segítsd az édesanyákat és a feleségeket, hogy édesanyád,

Mária példáját kövessék az áldozatokat vállaló szeretet mindennapi megélésében!

Segítsd az édesapákat és a férjeket, hogy védőszentjüknek

és példaképüknek tekintsék Szent Józsefet, aki szeretettel

és hűséggel gondoskodott családjáról.

Te engedelmeskedtél a Mennyei Atyának és földi szüleidnek is.

Tanítsd engedelmességre a gyermekeket szüleik iránt!

Add, hogy minél több szent család legyen! Amen

Horváth István Sándor

Felnőtteknek, fiataloknak:

Élő Istenünk! Dicsérünk Téged, mint teremtő, megtartó, megváltó Urunkat.

Minden magasztalás, tisztelet és hála Téged illet. Ezért leborulva szeretnénk Teneked megköszönni minden jót és minden próbatételt; egyéni, egyházi, közösségi, társadalmi értelemben egyaránt.

Fogadd töredelmes szívünket, amellyel kegyelmedbe kapaszkodva Teled járulunk, bűnbocsátó szeretetedben bízva, a feloldozás boldog bizonyosságával.

Ezért szabadításod örömeivel ajándékozz meg bennünket Urunk, Igéd és Lelked által, mint a Te népedet, itt és most, Krisztusban, Krisztusért, Krisztus által.

Ámen.

Gyerekeknek:

Ének:

Harmatozzatok! Égi magasok,
Téged vár epedve a halandók lelke,
Jöjj el, édes Üdvözítőnk!

Mert az emberek csak tévelyegnek,
ha te égi fényed nem vezérli őket:
Jöjj el, édes Üdvözítőnk!

Ima:

Köszönjük Jézus, hogy eljöttél, Te vagy a mi reményünk és hitünk világa. Isten a Fiát, Krisztus a szívét adta az embereknek ajándékba. Mit adunk mi embertársainknak és Neked, Istenünk? Add, Urunk, hogy tudjunk nagylelkűek lenni, amint Te is nagylelkű vagy velünk szemben! Amen

Mese:**ÁRVÁCSKA**

Egyszer a király sétára indult a királyi kertben. Nyomasztó látvány tárult elé: hervadó virágok, fonnyadó bokrok, kiszáradt, korhadó fák.

A tölgyhöz fordult.

- Elszáradtam, mert nem tudok olyan magasra nőni, mint a fenyő
- mondta a tölgy.

A fenyőre nézett.

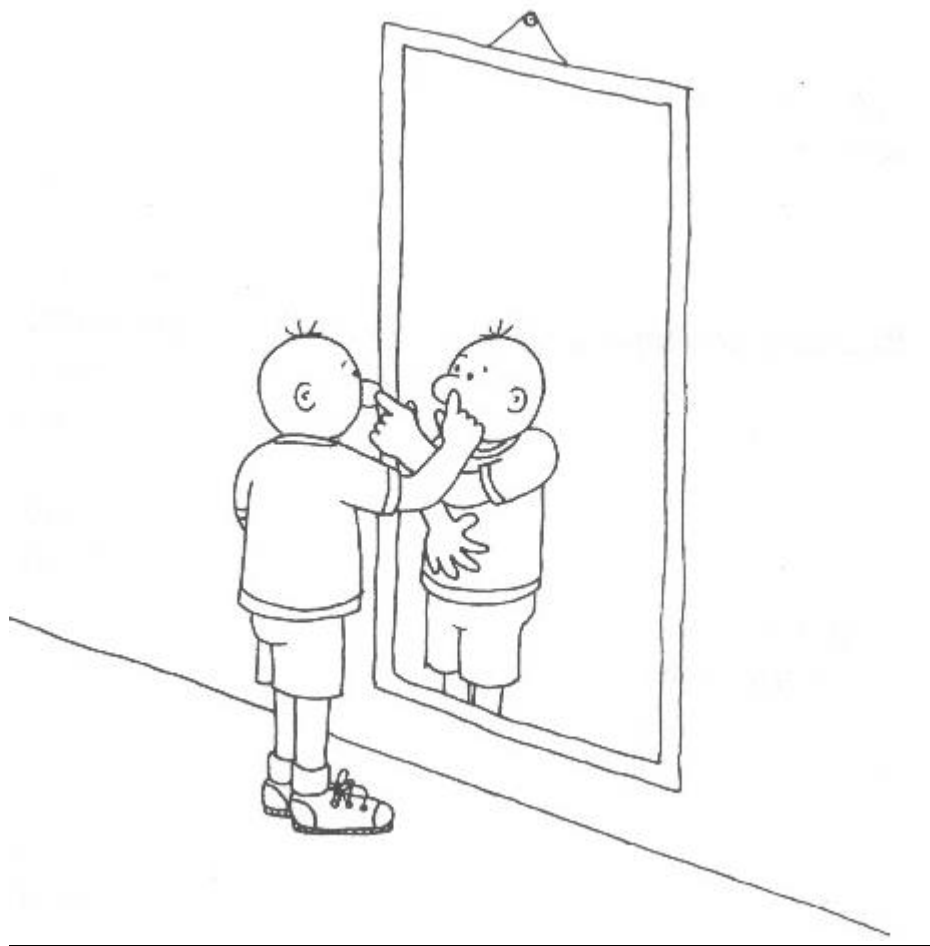
- Korhadok, mert soha nem fogok szőlőt teremni, mint a szőlővessző.

A szőlőhöz lépett.

- Megfonnyadtam, mert soha sem tudnék úgy virágba borulni, mint a rózsabokor.

Egyetlen egy életteli teli, viruló, virágzó növényt talált a kertben, az árvácskát.

- Azt gondoltam, - szólt az árvácska - amikor elültettél, árvácskát akartál. Ha tölgyet akartál volna, tölgyet ültettél volna. Ha szőlőt, akkor szőlőtökét. Ha rózsát, akkor rózsabokrot. Azt gondoltam, mivel úgysem lehetek más, mint ami vagyok, hát azzá leszek legjobb tudásom szerint.

December 19. kedd

Házasoknak:

HÁZASTÁRSÁK IMÁJA

Jézusom, ezen szent órában köszönöm Neked férjemet /feleségemet/, köszönöm munkáját, könnyét, mosolyát. Köszönöm Neked minden értem hozott áldozatát.

Köszönöm Neked az éveket, amiket együtt tölthettünk. Köszönöm a gondokat, amiket egymással megoszthattunk. Köszönöm Neked, hogy ő az enyém, köszönöm, hogy nem veszítettem el szeretetét; mert mindezt köszönöm, eskümet megújítom:

Esküszöm, hogy el nem hagyom mindörökké, Isten engem úgy segítjen! Ámen

Felnőtteknek, fiataloknak:

Uram, Jézus!

Taníts meg arra, hogy nagylelkű legyek,

és úgy szolgáljak Neked, ahogy megérdemled:

hogy adjak számolgatás nélkül,

hogy dolgozzam megállás nélkül,

hogy teljesen odaadjam magam a Te szolgálatodra,

nem várva más jutalmat, mint azt, hogy tudom:

a Te szent akaratodat teljesítem. Ámen.

(Loyolai Szent Ignác)

Gyerekeknek:

Ének:

Ó jöjj, ó jöjj üdvözítő,

beteljesült már az idő.

Törd át az ég zárt ajtaját,

vár a világ sóvárgva rád.

Megnyílt az ég harmatozva

megváltónkat hogy lehozza.

Ég felhői nyíljatok szét

hozva Jákob fejedelmét.

Föld virulj ki völgyön, halmon

viruló zöld hadd fakadjon

Nyílj ki földnek szép virága

Dávid házának nagy királya.

Ó fényes nap, ó szép csillag

téged vágyunk mi látni csak.

Kelj fel napunk fényességed

űzze el a sötétséget.

Ima:

Mennyei Atyám!

Olyan jó, hogy annyira szeretsz! Annyi ajándékot kapok Tőled mindennap. Köszönöm, hogy van családom, otthonom, van mit ennem és innom.

Köszönöm a fákat, a madarakat, a fényt és az esőt.

Köszönöm, hogy Te mindig velem vagy és vigyázol rám. Tudom és érzem, hogy szeretsz.

Szeretném a Te szeretetedet továbbadni – én is szeretettel akarok fordulni a családom tagjai és mások felé.

Kérlek, add, hogy ez az érzés és szándék tartós legyen bennem.
Amen

(Zámbóné Tóth Emese: Tiétek a mennyek országa)

Mese:

Varázskavicsok

Egy este egy csapat nomád lovas épp lefekvéshez készülődött, amikor hirtelen vakító fényesség vette őket körül. Tudták, hogy valami mennyei lény jelent meg nekik. Felcsigázva várták az égi üzenetet, amely biztosan különleges értelemmel bír majd. Végül így szólt a hang:
- Gyűjtsetek össze annyi kavicsot, amennyit csak bírtok! Tegyétek a nyeregtáskába, azután menjetek tovább utatokon, és holnap este örültök és bánkódtok majd egyszerre. Miután eltűnt a jelenés, pásztorok csalódottan néztek egymásra. Arra számítottak, hogy a lét örök titkai tárulnak föl előttük, melyek révén gazdagságot, egészséget és célt adhatnak a világnak. Ehelyett valami értelmetlen, lélektelen munkát bíztak rájuk. A káprázatos ragyogás emléke mindazonáltal arra sarkallta őket, hogy lehajoljanak néhány kavicsért, és bedugják a nyeregtáskájukba, miközben dühösen morgolódtak.
Egy napi vándorlás után tábort ütöttek, s ahogy benyúltak a nyeregtáskájukba, felfedezték, hogy valamennyi felszedett kavics gyémánttá változott. Örültek a drágaköveknek, és bánkódtak, hogy nem gyűjtöttek több kavicsot.

(John Wayne Schlatter)

December 20. szerda

Házasoknak:

Ima a családokért

Urunk, Jézus, taníts meg minket a szeretetben való folyamatos növekedésre!

Tanítsd a szülőket a felelősségvállalásra, a felelősségteljes gyermeknevelésre és a problémák szeretetben való megoldására!

Indíts minden családot arra, hogy helyet adjanak otthonukban Istennek, és bekapcsolódjanak az egyházi közösség nagy családjának életébe!

Segítsd a fiatalokat, hogy merjenek elköteleződni egymás mellett a szentségi házasság életre szóló kötelékében, és örömmel vállalják, és a Beléd vetett hit és bizalom szellemében neveljék a gyermekeket, akikkel megajándékozod házasságukat.

Fogadják el a családok az Egyház szentségeinek erőt adó segítségét, hogy tanúságot tudjanak tenni Istenről, mint a családi értékek és boldogság igazi adományozójáról! Ámen.

Felnőtteknek, fiataloknak:

Urunk, Jézus Krisztus, teremts bennünk csendet, hogy az adventi időben Rád, a Te szavadra, útmutatásodra, szeretetedre figyelhessünk.

Teremts bennünk csendet, hogy lelkünk mélyén meghalljuk bűnbánatra hívó szavadat!

Teremts bennünk csendet, hogy meghalljuk az adventi örömhírt:
emberként fogsz megszületni.

Gyerekeknek:

Ének:

Jézus kopogtat, gyertyát gyújtogat. Ahol belép, itt is, ott is
gyertyát gyújtogat.

Szívem megnyitom, térj be, Jézusom! Gyújtsd meg hitem
kis gyertyáját, térj be, Jézusom!

Itt a gyertya benn, itt a szívemben, Jézus egy kis gyertyát
gyújtott itt a szívemben.

Kis gyertya-hitem vigyázva viszem, fúvó szellő el ne fújja,
vigyázva viszem.

Sötét a világ, ragyogj, kicsi láng, Jézus felé mutass utat,
ragyogj, kicsi láng!

Ima:

Gondviselésedért
Téged áldalak Uram,
Reád bízom magam,
Te őrizd nyugalmam!

Az éjszakában is
oltalmazzon kezed,
S Téged dicsérjelek
Reggel, ha felkelek.

Mese:

A kőfaragó

Volt egyszer egy kőfaragó, aki mindig elégedetlen volt magával és az életével. Egy szép napon, amikor mendegélt elhaladt egy gazdag kereskedő háza előtt. Benézett a nyitott kapun és látta, hogy odabent csak úgy nyüzsögnek az előkelőbbnél előkelőbb látogatók. „Milyen hatalmas is lehet egy ilyen kereskedő!” – gondolta a kőfaragó. Elfogta az irigység, és azt kívánta, bárcsak ő is ilyen gazdag lehetne. Akkor bezzeg nem kellene szegény kőfaragó módjára tengetnie az életét.

Legnagyobb ámulatára egyszerre gazdag kereskedővé változott. Nagyobb pompa és vette körül, amit valaha álmodni mert volna. Irigyelte és gyűlölte is mindenki, aki nála szegényebb volt. Egyszerre csak pompás gyaloghintót vittek el háza előtt, a gyaloghintóban magas rangú hivatalnok terpeszkedett, körülötte szolgák hada és gongot ütő katonák. A leggazdagabb ember is mély meghajlással hódolt a menet előtt. „Milyen hatalmas ez a hivatalnok” – gondolta. „Bárcsak magas rangú hivatalnok lehetnék!”

Ezután magas rangú hivatalnokká változott. Mindenhová dúsan hímzett gyaloghintón cipelték, és a nép reszketett tőle és gyűlölte és földig hajolt előtte, amerre csak járt. A nyári nap forrón tűzött és a hivatalnok iszonyúan kényelmetlennek érezte a fülledt gyaloghintót. Kinézett. A nap fenségesen ragyogott az égen és tudomást sem vett a hivatalnok létezéséről. "Milyen hatalmas a nap!" - gondolta. „Bárcsak nap lehetnék!”

Ezután nappá változott, mindenkire pokoli erővel sütött, kiégette a mezőket, és a földművesek átkot szórtak rá. Ám egyszer csak nagy fekete felhő kerekedett, és odafurakodott a nap és földműves közé, így a nap sokat veszített erejéből. „Milyen hatalmas az a viharfelhő!” - gondolta. „Bárcsak viharfelhő lehetnék!”

Ezután hatalmas felhővé változott, elárasztotta a mezőket és a falvakat, mindenki kétségbeesésére. Hamarosan azonban úgy érezte, hogy valami nagy erővel tolja. A szél volt az. „Milyen hatalmas a szél” - gondolta. „Bárcsak szél lehetnék!” Ezután széllé változott, lefújta a cserepeket a háztetőkről, kicsavarta tövestől a fákat, és mindenki gyűlölte őt és félt tőle, amerre csak elsüvített. Hanem egyszerre csak nekirohant valaminek, amit bárhogyan igyekezett is elfújni, csak állt rendületlenül. Hatalmas szikla volt az. „Milyen hatalmas ez a szikla!” - gondolta. „Bárcsak szikla lehetnék!”

Ezután kősziklává változott, hatalmasabb volt mindenkinél a világon. Ahogy ott állt, egyszer csak kopácsolást hall, egy kalapács hangját és érezte, hogy farigcsálják az oldalát. „Ki lehet hatalmasabb nálam, a sziklánál? - kérdi. Letekintett, és mélyen maga alatt meglátott egy kőfaragót.

December 21. csütörtök Szent Tamás apostol

Nemcsak az esztendő legrövidebb napja, hanem Jézus tanítványának, Tamás apostolnak, egy galileai ácsmesternek, az ácsok és az építészek védőszentjének, a Hitetlen Tamás néven emlegetett apostolnak az emlékünnepe.

Házásoknak:

Urunk, Jézus, hálát adunk neked, amiért határtalan szeretettel szeretsz minket, és nem haboztál az életedet adni értünk.

Köszönjük, hogy szereteted megvéd a rossztól;

ha elbuktunk, felemel a legnagyobb mélységből, és meggyógyítja a legfájdalmasabb sebeket is. Amen

Felnőtteknek, fiataloknak:

A hitetlen názáretiek imája
Istenünk!

Mit is gondoljunk erről a Jézusról, József és Mária fiáról? Figyelemreméltó ember, erővel és hatalommal prédikál a zsinagógában, sőt egyesek csodáiról beszélnek. Mit is higgyünk róla? Láttuk, ahogy itt futkározott mezítláb, ahogy a többi gyerekkel

játszott, vagy segített az apja műhelyében. Ő lenne Isten Fia, akit mi elérhetetlennek képzelünk el? Ha elfogadnánk Jézust a te küldöttednek, teljesen feje tetejére állna az életünk. Szerintünk nem segíthetnek közelebb hozzád, Istenünk, sem apánk, sem anyánk, sem testvéreink, sem barátaink, csak papjaink. A te dolgaid olyan fenségesek, hogy egyszerű, közülünk való ember nem érthet ezekhez. Csak bizonyos kiválasztottak, akiknek semmi közük hétköznapi életünkhöz.

Talán rosszul gondoljuk?

Gyerekeknek:

Ének:

Kicsiny kis fényemmel

Világítani fogok!

Kicsiny kis fényemmel

Világítani fogok!

Kicsiny kis fényemmel

Világítani fogok!

Áldom őt minden nap és mindenhol.

Elrejtsem-e fényemet? NEM!

Világítani fogok! 3x

Áldom őt minden nap és mindenhol.

A sátán sem állíthat meg. NEM!

Világítani fogok! 3x

Áldom őt minden nap és mindenhol.

Így teszek míg Jézus jön. IGEN!

Világítani fogok! 3x

Áldom őt minden nap és mindenhol.

Ima:

Ameddig Jézus él, Ő védelmemre kél, nem bánthat gond és félelem, Ő van mindig velem.

Jó pásztor Jézusom, vigyáz rám, jól tudom. Legeltet szép zöld pázsiton, ég harmatát iszom.

Mikor leszáll az est, sötétje bánt, ijeszt. Az éjszakában is tudom, hogy megvéd Jézusom.

Ha lábam tévedez, bánt a világ, sebez, Jézus szívén a menhelyem, Ő gyógyírt ad nekem.

Ha őrá néz szemem, úgy megvan mindenem. Hogy Jézusom szeret nagyon, ez a paradicsom. (Heinrich Ernst Gebhardt)

Mese:

BEREC ÁNGYÓ KENYEREI

Hogy a nyáron édesanyámnál jártunk, fölnéztem a kenyerespolcra, és a kenyerespolcra eszembe jutott Berec ángyó. Kisgyerekkoromban ő sütögette nekünk a kakastejes kenyeret, aminek még most is a számban van az íze.

- Mit mosolyogsz, cselédem? - kérdezte tőlem édesanyám.

- Berec ángyó jutott eszembe. Ugyan megvan-e még?

- Meg bizony, gyeregem - bólintott édesanyám -, csak hogy most már nem folytatja a mesterségét. Föl vitte isten a dolgát. Kiment lakni a maga tanyájára, most ott uraskodik.

De már ezt nem lehetett megállni nevetés nélkül.

- No - mondom -, azt már magam is szeretném látni, hogy milyen lehet Berec ángyó, mikor uraskodik. Hamar fogd be a csikókat, Panka, megyünk Homokországba.

Nem telt bele egy cipókiszakajtásnyi idő, már akkorra Panka befogta a csikókat. Úgy kell azt érteni, hogy lerúgta a cipőcskéit. Nincs annál nagyobb öröm, mint mezítláb kocogni Homokországban.

Egyéb öröme úgyse igen volt az utunknak. Nyár végén nagyon szomorú ország ez a Homokország. Fűt, fát leleget ekkorára a szárazság. Zöld mezőnek, dalos madárnak híre sincs már. Éhenkórász varjak fekete felhője kavargó a szúrós tarlók felett.

Annál jobban megörültünk, mikor haragoszöld eperfák közül fehérlett felénk egy takaros tanyaház. Oszlopos tornácú, cseréptetejű, városba beillő, őszirózsák kukucskáltak ki a rácskerítésen. Kéményéből úgy bodorgott ki a füst, mintha kendőt lobogtatna valaki:

- Kerülj beljebb, szegény vándor!

Kis kanászgyerek pattogtatta a karikását az út szélén, megkérdeztem tőle, kié ez az uras tanya.

- Berec ángyóé - mondta a gyerek, és megemelte mellé a kalapját.

"Úgy nézem, fele se tréfa az uraskodásnak" - gondoltam magamban, ahogy a zöldre festett ajtót kinyitottam. Abban a percben Panka belefogódzott a zsebembe, és nagyon szeretett volna belebújni.

- Jaj, a kutyák! - pityergett ijedten.

Két lompos kutya buffogott elejbünk. Egyszerre rájuk ismertem, mert engem is sokat megriasztottak kiskoromban.

- Gurulj, ne, Lapulj, te! - csettintettem oda nekik az ujjammal, s a két eb egyszerre hízelegve dörgölte hozzám a nagy bumfordi fejét.

- Szép töletek, hogy úr korotokban is rám ismertek - hajoltam le hozzájuk.

Hát mire föltekintek, már előttünk áll Berec ángyó, de tulajdon úgy ám, mint húsz esztendővel ennek előtte. Foltos kék

kötőjének felgyűrve az egyik sarka, babos kendővel hátrakötve a feje, kormos az ábrázata, még tán a szénvonó is a régi volt a kezében. Csak a ránca lett több, meg a haja kevesebb.

- Megismer-e, Berec ángyó? - hajoltam le a töpörödött anyókához.

Berec ángyó ernyőt csinált a tenyeréből a szeme fölött, és az alól kémlelt végig.

- Meg ám, lelkem - kapott a kezem után -, megismertem a vastag szemöldökéről.

Már akkor törülgette le az ábrázatáról a pernyét, és tessékelt be a tisztaszobába.

- Nem megyek én, Berec ángyó - szabadkoztam -, jobb lesz a konyhán. Ugyis rég éreztem már friss kenyérszagot.

No, az ángyó konyháját majd fölvetette a drága jó szag. Kilenc nagyocskó cipó mosolygott a konyha földjén, fényes, barna hátú, piros púpú kalácscipó. Megláttam már azt, ámbár ángyó illegett-billegett előttünk, hogy hátha valahogy eltakarhatná őket.

- Nini - kérdeztem meglepődve -, hát Berec ángyó még most is süti? Ebben a nagy módban?

Ángyó megzavarodva köhintett egyet-kettőt.

- Csak magamnak süti, lelkem. Tudja, nagyon beleszoktam negyven esztendőn keresztül. Már most meg nem állom, hogy legalább egyszer egy héten a dagasztóteknő mellé ne álljak.

- De hát csak nem eszik meg minden héten kilenc kenyeret, Berec ángyó? - nevettem el magamat.

- Akad annak gazdája mind a kilencnek, lelkem - mosolyodott el Berec ángyó is. - Ehol ez a kis cseléd is mindjárt magára vállal egyet.

Azzal a legpirosabb cipót odakínálta Pankának. Azt a kis cseléd mindjárt úgy pártfogásába vette, mintha egymaga akarná megenni az egészet.

- Kettőnknek szánta pedig ezt, ugye, Berec ángyó? - kérdeztem ángyót, de már akkorra besuttant a szobába. Mikor kijött, majd meg nem ismertem. Szép tiszta ruhát öltött, csipkés főkötőt tett a fehér hajára.

"Nini, kezdődik az uraskodás" - gondoltam magamban. Ángyó pedig magyarázóformán simított végig a ruháján.

- Most már jöhetnek a népeim!

Akkorra már ott is állt a konyhaajtóban a karikásostoros kanászyerek, s beköszönt nagy alázatosan:

- A kenyereért jöttem, Berec ángyó!

- Itt van, gyerek, fogyaszd el egészséggel - tett a karjára egy kenyérkét Berec ángyó.

De már akkor egy kis libapásztorlányka is ott ácsingózott. Két-három kolduska is ott csoszogott a tornácon. Egy-két ágrólszakadt öreganyó is lappangott mögöttük. Ez mind kapott egy-egy kenyeret, s kisvártatva csak egy maradt a kilencből.

- No, ez nagy búcsújárás volt, ángyó - szólaltam meg, mikor magunk maradtunk.

- Így van ez minden szombaton este, lelkem - felelte Berec ángyó. - Sok ezen a tájon a szegény nép, s mind ide van szokva. Ezeknek sütögetek én mostanában, lelkem. Nekem is jólesik, tudja, meg nekik is.

Szégyen, nem szégyen, de egy darabig nem tudtam szóhoz jutni.

- Hát ez a kilencedik kenyér? - kérdeztem azután.

- Az se szárad rám, lelkem - felelte ángyó, s kétfelé vágta az utolsó kenyeret. Fehér kendőbe takargatta, és föltette a polcra, a másik felét meg odatette a mezőre néző szelelőlyukba. Hanem előbb lehámozgatta az égettjét.

- Nemigen bír már rágni szegényke - mondta mentegetődzve.

- Kicsoda, Berec ángyó?

- Aki a kenyeret elviszi a szelelőlyukból - hebegte az öregasszony. De olyan restelkedve, hogy nem akartam tovább vallatni.

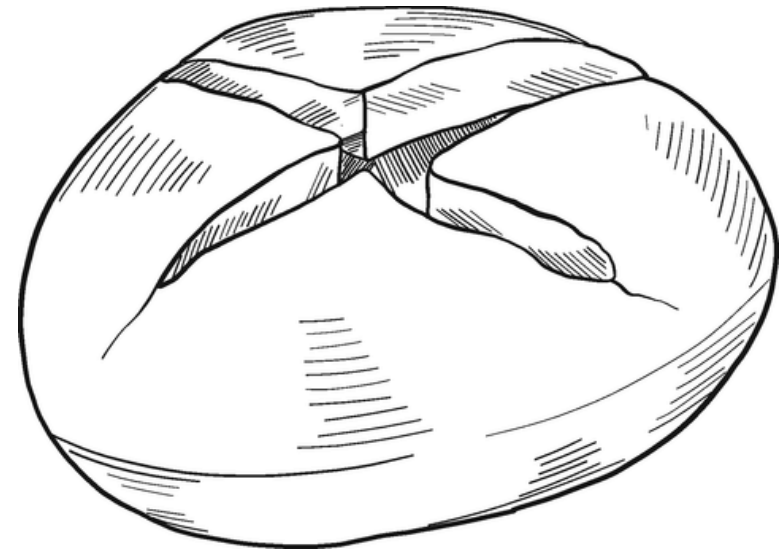
"Majd kinézzük azt" - gondoltam magamban, s búcsút vettünk Berec ángyótól. Hanem addig el nem eresztett, míg föl nem bokrétázott őszirózsával.

A tanya mögött aztán lesbe álltunk, de nem sokáig kellett várakoznunk.

Hamarosan megjelent az utolsó is Berec ángyó népei közül. Egy sovány, kócos, öreg juhászcutya. Látszott rajta, hogy nagyon tudja a járást, mert egyenesen a szelelőhöz ment, felágaskodott, s elszaladt a fél kenyérrel.

Néztem, néztem utána, míg csak Panka meg nem rántotta a kabátom. - Gyerünk, apu, mert már gyújtogatják az angyalok a mennyei lámpásokat.

Én pedig arra gondoltam, hogy ha Berec ángyó a mennyországba kerül, az angyalok bizonyosan a főhelyre ültetik az Úristen aranyasztalánál. (Móra Ferenc)

December 22. péntek

Házásoknak: IMA A HÁZASTÁRSÉRT

Uram! Istenem!

Te azért dobbantottad össze szívünket, hogy egy életen át boldoggá tegyük egymást.

De Te tudod a legjobban, hogy a boldogság mennyi áldozattal jár,

Te tudod a legjobban, milyen szeretet lehet biztosítéka az igazi boldogságnak.

Apostolod erről a szeretetről írta a legszebb himnuszát.

Az igazi szeretet türelmes, jóságos, nem féltékeny, nem tapintatlan,

nem keresi a maga javát, nem gerjed haragra, a rosszat nem rója fel.

Mindent eltűr, mindent elhisz, mindent remél és mindent elvisel.

Ha Te ezt üzented a szeretetről apostolod által, biztosan van ilyen szeretet,

és csak az ilyen szeretet tehet igazán boldoggá bennünket.

Mi segítségedet, erődet kértük házasságkötésünkkor.

Most azt kérem, segíts így szeretni, és add meg nekünk az ebből fakadó boldogságot.

Mert tiszta emberi erővel lehetetlen így szeretni, én pedig akarom ilyen szeretettel

széppé tenni hitvestársam és családjunk életét, akarom, hogy

annak a boldogságnak a fénye ragyogja be hajlékunkat, életünket,

amelyet ez az áldozatos, mindent vállaló szeretet adhat meg nekünk.

Szűz Mária és Szent József!

Ti biztosan így szerettétek egymást.

Járjatok közbe értem, értünk, hogy példátokat követve életünk

zengje a szeretet szép himnuszát.

Krisztus a mi Urunk által.

Amen.

Felnőtteknek, fiataloknak:

Tekintet nélkül arra, hogy
Másoknak tetszik
Vagy nem,
Tekintet nélkül arra, hogy
Látják-e vagy nem,
Tekintet nélkül arra, hogy lesz-e
Sikere vagy nem,
Tedd a jót!

Tégy minden jót, amit
Megt tehetsz,
Ott, ahol vagy,
Úgy, ahogy teheted,
Akkorát, amekkorát tehetsz,
De mindig, szüntelen ez legyen
A programod!
(*Sík Sándor*)

Gyerekeknek:

Ének:

Ég a gyertya ég,
el ne aludjék,
szíveinkből a szeretet
ki ne aludjék.

Ima:

Álom, álom, édes álom,
nyugodj az én szempillámon;
s amíg zárva lesz a szemem;
légy mellettem, Jó Istenem!

Amen

Mese:

ÖREG EMBER, ÖREG FA

Az öreg diófa alatt legjobban szerettem ülni kisgyerekkoromban, ma sem tudom bizonyosan, miért. Dió nem termett már rajta, már nyár derekán sárga levelek aranyesője pergett le róla, zuzmós, mohos ágain énekesmadárka nemigen pihent meg. Volt nekik hova szállni, virágos bokrokkal megáldott gyümölcsfákkal telis-tele volt az udvarunk.

Hát hiszen nem mondom, nem haragudtam én az almafára se, a császárkörtefákkal meg különösen szerettem barátkozni, hanem azért az én fám mégiscsak az öreg diófa volt. Azt hiszem, azért szerettem, mert én olyan kicsi voltam, ő meg olyan nagy. A legnagyobb az egész kertben. Én ugyan akkor azt hittem, hogy az egész világon ez a legmagasabb fa, és hogy ennek a hegyiből már be lehet látni a mennyországba.

Mindenféle ákombákom is volt belevésve az öreg fa derekába, s én azokon nagyon sokat elnézelődtem. Girbegurba betűk, nagy papmacska-hernyók gyanánt feketéllettek a fa kérgén, s az

édesapám mindnyájáról tudott valami történetet. A karjára emelt, ha jó kedve volt, s néha sírva, néha nevetve mutogatta a furcsa bemetszéseket.

- Ezt a szívet én vágtam bele nagy deák koromban. Bele is tört a bicskám. Azt Pista bátyád faragta, emezt meg az Ágneska nénéd. Hát ezt a csillagot látod-e? Azt még nagyapónak az édesapja véste, mikor én akkora voltam, mint te most. Nézd, ott meg egy törött kard van a fába vágva, bilincs van a markolatán. Ezt nagyapó vágta bele, mikor bujdosott a szabadságharc után, mint honvédtiszt.

Édesapámnak ilyenkor mindig könnyes lett a szeme, én meg mindig elnevettem magamat.

- Nem hiszem én azt - csóváltam meg a buksi fejemet.

- Mit, te?

- Hogy azt a rajzot nagyapó csinálta volna. Hiszen az van a legmagasabban. Létrán se érne nagyapó odáig. Hiszen ő is olyan kicsi, mint én vagyok.

- Kis oktondi vagy te - adott barackot a fejemre édesapám.

De én tudtam, hogy nagyon okosan beszéltem, mert nagyapó nagyon kicsi és gyöngé volt. Nem is tudott már másképp járni, csak botra támaszkodva. Nem is igen járkált különben, csak üldögélt a nagy karosszékben. Jó időben a tornácon sütkérezett, szeles, esős napokban a kályha mellett. Mióta az eszemet tudom, sohase láttam, hogy dolgozott volna. Csak eregette a füstmacskákat a nagy tajték-pipából, és nézegetett mindenféle régi könyveket, amikbe cifra papirosok voltak raggatva. Ezeket Kossuth-bankónak hívták, és nagyapó igen szerette simogatni őket. Ilyenkor föl is csillogott a

szeme mindig, bár máskülönben fáradt és szomorú szokott lenni a nézése. Egyszer hallottam is, ahogy vacsora után fölsóhajtott:

- Pihentető Isten, mikor vetsz nekem ágyat?

És akkor nagyon elcsodálkoztam azon, hogy édesapám is, édesanyám is sírva borulnak nagyapóra, és addig csókolgatják a kezét, míg csak el nem mosolyodik nagyapó.

- Ugyan mért uralják úgy? - tűnődtem magamban. Sehogy se tudtam fölérni ésszel, hogy ugyan miért olyan nagy úr ez a nagyapó. A legnagyobb az egész házban. Mindig őtőle kérdezik meg, mi legyen az ebéd. Mindenki kezét csókol neki. Ha elszendereg, mindenkinek lábujjhegyen kell járni. S a velőscsontból én mindig csak a felét kapom a velőnek, a másik felét a nagyapó pirított kenyérére teszik.

Nekem bizony sehogy se ment a fejembe ez a dolog, s egyszer, mikor az édesapám séta közben azt kérdezte tőlem, hogy mi szeretnék lenni, ki is mondtam a szívemen valót:

- Nagyapó szeretnék lenni.

- Ugyan miért? - mosolyodott el édesapám.

- Azért, mert az semmit se dolgozik, mégis mindenki az ő kedvét keresi. Édesapám elkomolyodva nézett rám.

- Hát aztán te azt hiszed, hogy ez nincs rendjén?

- Én nem tudom - mondtam egy kicsit megszeppenve. - Te azt szoktad mondani, hogy aki nem dolgozik, ne is egyék.

- Igazad lehet - fordult el az édesapám, s hamarosan befejeztük a sétát.

Délben csak hárman ültünk az asztalnál. Nagyapó elkocsikázott valami régi barátjához.

- Most az egész velő az enyém lesz - örvendeztem előre, s csak akkor vettem észre, hogy nekem nem is terítettek. Rózsás kis tányérom, aranyos kis poharam nem volt az asztalon.

- Hát énvelem mi lesz? - kérdeztem hűledezve.

- Te most nem kapsz ebédet, igazságos Mátyás - kanalazta édesapám a leveskét. - Aki nem dolgozik, ne is egyék.

- De én még nem tudok dolgozni - borultam sívszakadva az asztalra.

- Nagyapó pedig már nem tud dolgozni - simogatta meg apám a hajamat. - Belátod már, buksi, hogy milyen oktalanságot beszélteél?

Megszégyenlettem magam, és most már nem esett jól az ebéd, akárhogy unszoltak is. Alig vártam, hogy megcsókolhassam nagyapó kezét. Kérdeztem is, mikor jön haza.

- Mire az öreg diófát kivágjuk, akkorra itthon lesz.

Tán azóta se éreztem olyan fájdalmat, mint akkor.

- Nem engedem, nem engedem az öreg fát! - borultam az apám elé.

- Miért, fiacskám? Levelei úgyis hullóban, ágai száradóban. Ezrivel termette száz esztendőn át a gyümölcsöt, egyet se terem már. Öreg fa nem haszonra való.

- Az öregségéért kell megbecsülni - hajtottam le a fejemet.

Mire fölemeltem, akkorra mögöttem állt nagyapó is, s ahogy a szívére ölelt, szépnek, nagynak, méltóságosnak, égis éőnek láttam, mint az öreg diófát. (Móra Ferenc)

December 23. szombat

Házásoknak:

HÁZASTÁRSÁK IMÁJA

Mindenható Istenünk! Hisszük, hogy a házasság és család az egyik legdrágább érték, megbecsülendő kincs számunkra. Hisszük, hogy az evangéliumi értékrend biztos segítséget nyújt mindazoknak, akik gyorsan változó világunkban, a válságok korában, a nehézségek idején és azok ellenére is Isten szeretetében akarnak élni.

Vezesd a családban élőket igazságaid felismerésére és a szeretet hűségese megélésére! Segítsd a család szeretetét nélkülözőket emberhez méltó élethez, emberi méltóságuk megőrzéséhez és hivatásuk megtalálásához! Emlékeztess a szülőket felelősségükre gyermekeik iránt és a gyermekeket az engedelmességre szüleik iránt!

Segíts minden embert, hogy megtalálja a boldogságot! Segítsd Egyházunkat, hogy szeretettel ajánlja fel a segítséget mindazoknak, akik családi élete hajótörést szenvedett! Amen.

Felnőtteknek, fiataloknak:

Gyerekeknek:

Ima:

Isten angyala, őrangyalom,
mivel rád bízott engem az isteni jószág,
világosíts meg és őrizz,
vezess és kormányozz engem. Amen

Mese:

A legszebb könnycsepp

Angyalt küldött a földre a Jó Isten, hogy vigye fel az égbe a legszebb könnycseppet. Az angyal bejárta az országot, világot. Végre rátalált egy özvegy édesanyára, aki egyetlen gyermekének koporsója felett hullatta könnyeit. Minden könnycseppje igazgyöngynek látszott, szikrázott rajtuk a napsugár. Az angyal azt gondolta, hogy könnyen teljesítette a feladatot. Túl korán örvendezett. Isten ugyan megdicsérte őt szorgalmáért, de azt mondta, hogy szebb könnycsepp is van a világon.

Az angyal ismét útnak indult. Másodszor egy ártatlan kisfiú könnyét vitte az égi trónus elé, de ezzel sem teljesítette feladatát. Újból a földre röppent.

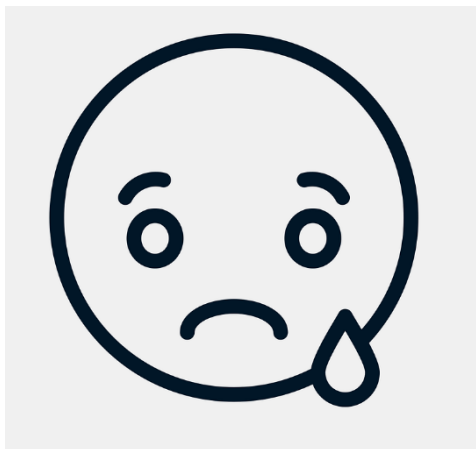
Villámgyorsan gyűjtögette a legkülönbözőbb könnycseppeket: Hálakönnyből, keserű csalódásból kihullajtottat, bánatos édesapáét, szomorú édesanyáét, haldokló emberét... Isten azonban mindezekre azt válaszolta: szebb könnycsepp is van a világon!

Szomorú volt az angyal, mert nem tudta teljesíteni Isten kívánságát. Bele is fáradt a sok keresésbe. Betért egy templomba pihenni. Úgy gondolta hiába minden igyekezete, a legszebb könnycseppre soha sem talál rá.

A templom félhomályában egyszer csak egy embert vett észre, aki félrehúzódva keserűen zokogott. Saját bűneit siratta, nem talált vigaszt, mert átérezte szörnyű tettét: az Istent bántotta meg. Ezért folyt a könnye és meleg esőként áztatta a poros követ. Az angyal nyomban mellette termett: szemkápráztatóan ragyogott valamennyi könnycsepp, miközben tarsolyába gyűjtögette őket. Érezte, hogy végül mégis sikerül teljesítenie a rábízott feladatot. Valóban a könnycseppek oly szépek voltak, hogy az angyal nem tudta levenni róluk a tekintetét.

Amikor a könnycseppekkel odaállt a Jó Isten elé, dicséretben részesült. Isten így szólt hozzá:- Látod nincs szebb ragyogás, nincs aranyosabb fénysugár, mint ami a bánat könnyéről verődik vissza. Mert a bánat fakasztotta könnycseppek igaz szeretetről

tanúskodnak, és csillogásukkal a bűntől megmenekült szabad ember szépségéről győzik meg a világot. A bűntől felszabadult ember az örökkévalóság fényét sugározza.

December 24. vasárnap

Házasoknak:

IMA A CSALÁDI SZERETETÉRT

Istenünk, Atyánk! Te vagy minden szeretet forrása, mert Te vagy a szeretet. Te teremtetted az embert, aki szeretni akar és szeretetre vágyik. Te alkottad az embert férfinak és nőnek, akik a házasságban keresik és találják meg szereteted szépségét.

Te oltottad a férfi és a nő szívébe a vágyat, hogy ne elégedjenek meg az egymás felé forduló szeretettel, hanem a tőled kapott, életet fakasztó szeretetükkel gyermekeknek adjanak életet.

Te rendelted, hogy a gyermekek tisztelő és gondoskodó szeretettel viseltessenek szüleik iránt. Te akartad, hogy a testvéri szeretet támogató és megerősítő erejében alakuljon jellemük, formálódjon személyiségünk.

Te szítsd fel szívünkben a szeretet tüzét, hogy annak erejében tisztán, őszintén és áldozatosan tudjuk szeretni egymást a családban!

A mai napon magunkat a názáreti Szent Család oltalmába ajánljuk. Amen.

Felnőtteknek, fiataloknak:

Élő Isten, hálát adunk, hogy kinyilvánítottad szeretetedet a Teremtésben, áldunk téged!

Az emberekért, akiket képmásodra teremtettél és arra hívtál, hogy közösségben éljenek, áldunk téged!

Az igazság, békesség, szentség és szeretet országának ígéretéért, áldunk téged!

Hogy Fiad, Jézus Krisztus által nyilvánítottad ki országod közöttünk, áldunk téged!

Jézus alázatos születésért, szent életéért, szavaiért és csodáiért, áldunk téged!

Fiad, Jézus Krisztus szenvedéséért és kereszthaláláért, föltámadásáért és dicsőséges mennybemeneteléért, áldunk téged!

Egyházadért, amely arra hivatott, hogy minden embernek közösséget nyújtson, áldunk téged!

A Szentlélek ajándékából fakadó Országod megvalósulásáért, áldunk téged!

Országod eljöveteleért az idők végezetén, amikor te leszel minden mindenben, áldunk téged!

Gyerekeknek:**Ének:**

Karácsony estéjén

Elindult Mária,

Elindult, és megérkezett

egy gazdag kovácshoz.

- Jó estét, bő kovács!

Adsz-e nekünk szállást?

- Szállást néktek nem adhatok,

Mert sok vendégem van.

Volt a bő kovácsnak

Egy szép vak leánya,

Elvezette Szűz Máriát

Barmok jászolába.

Tizenkét órakor

Megszületett Jézus.

Tizenkét szép őrzőangyal

Köti a bokrétát.

Felkele Szent József,

Befogá szamarát,

Elvezette Szűzanyánkat

A gazdag kovácshoz.

Jó reggelt, bő kovács!

Mért nem adtál szállást,

Mért nem adtál Szűzanyánknak

Egy éjjelre szállást?

Ha én tudtam volna,

Hogy te vagy Mária,

Aranyból és ezüsből is

Szállást adtam volna.

Én pedig a hideg földre

Lefeküdtem volna.

Ima:

Áldott örömidő, rég várt örömidő,

irgalmat hozó szenteste!

Bűnbe veszett a világ, Isten adta szent Fiát.

Keresztények, a szívetek ezt zengje!

Áldott örömidő, rég várt örömidő,

irgalmat hozó szenteste!

Jött Urunk megváltani,

Értem is helytállani.

Keresztények, a szívetek ezt zengje!

Áldott örömidő, rég várt örömidő,

irgalmat hozó szenteste!

Angyalok ma zengenek

Néked égi éneket.

Keresztények, a szívetek ezt zengje!

Mese:

Krisztus-legendák (Szentséges éj-részlet)

Karácsony napja volt, valamennyien a templomba mentek, csak nagyanyó és én maradtunk odahaza. Azt hiszem, az egész házban egyedül voltunk. Mi azért nem mehettünk a többiekkel, mert egyikünk nagyon fiatal volt, a másikunk pedig már nagyon öreg. És mi mind a ketten olyan szomorúak voltunk, hogy nem mehettünk el a hajnali misére és nem gyönyörködhettünk a sok-sok égő gyertyában.

Amint így egyedül üldögéltünk, elkezdett nagyanya mesélni.

- Volt egyszer egy ember - mondta, - aki kiment a sötét éjszakába, hogy tüzet kölcsönözzön. Házról-házra járt és mindenhová bekopogtatott. - Jó emberek segítetek rajtam! - mondta. - A feleségemnek gyermeke született és tüzet akarok gyűjtani, hogy felmelegítsem őt meg a kisdedet.

De késő éjszaka volt és mindenki mélyen aludt. Senki sem válaszolt.

Az ember tehát csak ment, mendegélt. Végre észrevette, hogy nagy messze valami tűz világol. Abban az irányban vándorolt tovább és meglátta, hogy a tűz kint a szabadban lobog. Fehér juhnyáj pihent és aludt a tűz körül és egy öreg pásztor üldögélt ottan és őrizte a nyáját.

Mikor az ember, aki tüzet keresett, odaért a juhokhoz, meglátta, hogy három hatalmas komondor fekszik a pásztor lábánál. Mind

a három fölébredt, mikor arrafelé tartott, kítátották széles szájukat, mintha ugatni akarnának, de egy hang sem hallatszott. Az ember látta, hogy a szőrük fölborzolódott a hátukon, látta, hogy éles foguk fehéren villogott a tűzfényben és hogy nekirohannak. Érezte, hogy az egyik a lába felé harap, a másik meg a keze felé, a harmadik pedig a torka felé. De mintha a foguk, amikkel harapni szerettek volna, nem engedelmeskedett volna és így az embert semmi baj nem érte.

Most az ember tovább akart menni, hogy megkapja, amire szüksége van. De a juhok olyan sűrűn feküdtek egymás hegyin-hátán, hogy nem tudott előre jutni. Ekkor egyszerűen fellépett az állatok hátára és úgy ment a tűz felé. És egy állat sem ébredt fel, de még csak meg sem mozdult.

Idáig jutott el nagyanya a mesélésben, anélkül, hogy megzavartam volna, most azonban igazán félbe kellett szakítanom. - Miért nem mozdultak meg a juhok, nagyanyám? - kérdeztem. - Azt majd meghallod nemsokára, - mondta nagyanya és tovább folytatta a történetet.

- Mikor a férfi már közel ért a tűzhöz, a pásztor feltekintett. Öreg, haragos ember volt, barátságtalan és kemény mindenkivel szemben. Mikor meglátta, hogy az idegen feléje közeledik, felkapta hosszú hegyes botját, mely mindig a kezében volt, mikor a nyáját őrizte és az idegen felé hajította. A bot sivítva röpült a vándor felé, de mielőtt eltalálta volna, elkanyarodott tőle és bűgva sivített el mellette, ki a mezőre.

Mikor nagyanya idáig jutott, ismét félbeszakítottam. - Nagyanyám, miért nem akarta a bot eltalálni azt az embert? - Nagyanya azonban nem is törődött a kérdésemmel, hanem tovább folytatta az elbeszélését.

- Most odalépett az ember a pásztorhoz és így szólt hozzá: Jó ember, segíts rajtam és adj kölcsön egy kis parazsat! A feleségemnek gyermeke született és tüzet kell raknom, hogy felmelegítsem őt meg a kisdedet.

A pásztor a legszívesebben nemet mondott volna, de azután a kutyákra gondolt, melyek nem harapták meg az idegent, meg a juhokra, melyek nem ugrottak föl és végül a botjára, mely nem akarta eltalálni, bizony megfélemedett és nem mertte megtagadni tőle, amit kért.

- Végy csak, amennyi kell! - mondta az idegennek.

A tűz már éppen kialvóban volt. Nem volt ott már sem darabfa, sem gally, csak nagy halom zsarátnok, az idegennek pedig nem volt sem tűzlapátja, sem serpenyője, amiben a parazsat elvihette volna.

A pásztor jól látta ezt és azért újból biztatta: - Végy csak amennyi tetszik! - és már előre örült annak, hogy az idegen úgy sem fog tudni tüzet vinni magával.

Az ember azonban lehajolt és pusztá kezével néhány parazsat kapart elő a hamuból és azt a köpenyébe takargatta. És a parazs sem a kezét nem égette meg, mikor hozzányúlt, sem a köpenyét, amiben úgy vitte, mintha csak dió vagy alma lett volna.

Erre már harmadszor szakítottam félbe a mesét. - Nagyanyó, miért nem akarta a parazs megégetni annak az embernek a kezét?

- Mindjárt meghallod, - mondta nagyanya és tovább folytatta a történetet.

- Midőn a pásztor, aki gonosz és haragos ember volt, mindezt látta, akkor nagyon elcsodálkozott: - Micsoda éjszaka lehet ez, hogy a kutyák nem harapnak, a juhok nem félnek, a botom nem talál és a tűz nem éget? Visszahívta az idegent és ezt kérdezte tőle: - Minő éjszaka ez? És hogy van az, hogy mindenk olyan kegyesek hozzád?

Erre az idegen így felelt: - Én nem mondhatom meg Néked, ha magad nem látod! - És azzal tovább sietett, hogy minél előbb tüzet rakhasson és felmelegítse a feleségét és a kisdedet.

A pásztor azonban úgy gondolta, hogy nem téveszti el a szem elől ezt az embert, míg meg nem tudja, hogy mit is jelentsenek mindezek. Fölszedelőzködött tehát és utána ment, míg el nem jutott oda, ahol az lakott.

Ekkor látta a pásztor, hogy az idegennek még csak kunyhója sincsen, hanem csak egy sziklabarlangban feküdt a felesége és a gyermeke és ott semmi más nem volt a hideg sivár kőfalaknál.

A pásztor úgy gondolta, hogy a szegény ártatlan csecsemő halálra fázik a barlangban és bár keményszívű ember volt, mégis ellágyult és segíteni akart a gyermekén. Leoldozta hát válláról a hátizsákját és elővett belőle egy puha, fehér báránybőrt, odaadta az idegennek és azt mondta, hogy takarja be vele az alvó kisdedet.

De alig hogy megmutatta, hogy ő is tud jószívű lenni, a szemei egyszerre fölnyíltak és olyant látott, amit eddig nem láthatott és olyant hallott, amit eddig nem hallhatott.

Látta, hogy ezüstszárnyú kis angyalkák állanak sűrűn körülötte és mindegyikének hárfa van a kezében és mindegyik hangosan

énekelte, hogy ma született nekünk a Megváltó, aki a világot feloldja bűneiből.

Most aztán megértette, hogy miért volt ma éjszaka minden olyan vidám és hogy miért nem akart rosszat tenni senki sem.

De nemcsak a pásztor körül voltak angyalok, hanem angyalokat látott, ahová csak tekintett. Ott ültek bent a barlangban, ott ültek kint a hegyen és ott lebegtek fent az égen. Csapatostól jöttek és mentek, de mindannyiszor megálltak és megnézték egy pillanatra a kisdedet.

Oly nagy öröm, vigasság, ének és zene volt a sötét éjszakában, aminőt ő eddig soha sem látott. Úgy megörült, hogy felnyíltak szemei, térdre borult és úgy adott hálát az Istennek.

Midőn idáig jutott el nagyanya, felsóhajtott és így szólt: - És amit ez a pásztor látott, azt mi is megláthatjuk, mert az angyalok minden karácsony éjjel fent lebegnek az égen, csak észre kell vennünk őket.

Majd kezét a fejemre téve, így szólt nagyanyám: - Emlékezz erre vissza, mert ez igaz, mint ahogy én látlak téged és te látsz engem. És nem a gyertyáktól, nem a lámpáktól függ, nem a holdvilágtól, avagy a napfénytől függ, hanem az a legfontosabb, hogy olyan szemünk legyen, amely meglátja az Úr dicsőségét!

(Selma Lagerlöf)

szerkesztette: Noé Gabriella

Áldott, békés, kegyelemteljes karácsonyi ünnepeket kívánok!

